

26.12.11, 2. slávnosť vianočná, CZ ECAV Badín

Kázal: Roman Dovala

Milost' Vám a pokoj...

Kázňový text:

„Keď to počuli, zúrili v srdci a škripali zubami na neho. Ale on, plný Ducha Svätého, vzhliadol k nebesám, videl slávu Božiu a Ježiša stáť na pravici Božej, i riekol: Ajhľa, vidím nebesá otvorené a Syna človeka stáť na pravici Božej. Oni však skríkli mohutným hlasom, zapchávajúc si uši, a potom sa jednomyselne oborili na neho. Vyhnali ho z mesta a kameňovali. Svedkovia poodkladali si šaty k nohám mládenca menom Saul. A kameňovali Štefana, ktorý sa modlil: Pane Ježiši, prijmi môjho ducha! Potom pokľakol, zvolal silným hlasom: Pane, nepočítaj im tento hriech! A len čo dopovedal, usnul.“ **Sk 7, 54-60**

Milé sestry a bratia!!

„Ajhľa vidím nebesá otvorené a Syna človeka stáť na pravici Božej!“ Sú to zvláštne, ale krásne slová, ktoré nám zaznamenal evanjelista Lukáš, ako zvesť srdca jedného osobite vzácneho muža cirkvi. V týchto slovách je vyjadrená viera i veľká nádej. Je to priznanie sa ku Kristovi ako Synovi človeka, Pánovi a Sudcovi sveta. Sú to slová vyznania, ale zároveň slová, ktoré niektorí nemohli zniesť. Sú to slová diakona Štefana, ktorého si pripomíname práve dnes, na druhú slávnosť vianočnú.

Osobu Štefana, diakona prvotnej cirkvi, svojim spôsobom netreba osobite predstavovať. Podľa toho, ako nám ho opisuje kniha Skutkov apoštolov, bol to veľmi výnimočný muž, plný Ducha moci a milosti, človek oddaný službe Pánovi, pokorný, bohabojný a ochotný ísť s Kristom až na smrť. Iste neraz sme sa už zamýšľali nad tým, že je to veľmi zaujímavé, ako si na Vianoce pripomíname práve Štefana a jeho tragický životný príbeh. Táto dávno určená tradícia cirkvi má svoj veľký význam.

Každý človek v kresťanskom spoločenstve sa môže porovnať so Štefanom. Každý človek oslovený a potešený vianočnou zvesťou sa môže porovnať s týmto vzácnym mužom cirkvi Kristovej a pýtať sa: „Som v niečom Štefanovi podobný?“, „Je niečo z jeho dobrých vlastností aj mne blízke?“, „Dávam sa aj ja Bohu tak viesť ako on?“, „Chcem aj ja byť takým služobníkom a pomocníkom, chcem byť aj ja tak užitočným človekom v cirkvi alebo vôbec v spoločnosti ako bol Štefan?“, „Obstojíme v niečom v porovnaní s ním?“.

Diakon Štefan bol muž nádeje, správneho vyznania, bol i martýr prvotnej cirkvi. Cez stáročia sa nesie zvesť o jeho martýrskej smrti, ktorá dáva zásadnú pečať nezlomnej viery v Krista celému jeho životu. A iste práve ten koniec jeho života, krutý a tragický, násilný je bez pochyb jedným z hlavných dôvodov prečo je jeho miesto v dejinách cirkvi tak významné a pamätné. Bol jedným z prvých ľudí, ktorí umreli pre Krista, kvôli Kristovi, za Krista. Bol jedným z prvých ľudí cirkvi, ktorých život sa nám navonok javí ako prehra Božej sily, v skutočnosti išlo o veľké víťazstvo viery tohto bohabojného muža.

Štefan dosiahol veniec víťazstva. Dosiahol to, čo značí jeho meno, teda veniec, koruna. Získal veniec víťazstva viery, pretože vo viere išiel až po smrť. „Bud' verný až do smrti a dám ti veniec života“, tak čítame v knihe Zjavenia. Naozaj si musíme uvedomiť, že jeho život i smrť neboli prehrou, ale výhrou, lebo ak človek odchádza z tohto sveta s vierou v Krista v srdci, nikdy to nemôže byť prehra, práveže naopak.

A to je napokon aj náš cieľ, k tomu smerujeme všetko dianie v cirkvi, preto zvestujeme Krista, aby ľudia mohli z tohto sveta odchádzať nie ako porazení, ako tí, čo prehrali, ale ako

vít'azi, ktorým Boh dá veniec večného života. Tak musíme vnímať aj martýrstvo. Hoci nie raz sa nám to javí kruté, zlé, nepochopiteľné.

V súvislosti s martýrmi a Štefanom, stavia sa nám pred oči ďalšia nemenej dôležitá otázka, kam sme ochotní zájsť s Kristom my sami? Ako ďaleko som schopný s ním ísť, pokiaľ, po aké udalosti života? Nestáva sa ľudom často, že idú s Kristom len po prvý vážnejší problém? Nestáva sa niekedy, že človek ide s Kristom len po prvú križovatku, kde sa treba rozhodnúť, že sa musím aj niečoho pre Krista vzdať?

My, tu u nás, žijeme v dobrej dobe. Teda, niežeby bolo všetko ideálne, ale ako je nám zrejmé, toto nie je čo sa týka náboženského života doba triedenia charakterov, doba čistenia zlata. Cirkev má svoje problémy, ale máme slobodu vyznania a nikto nás pre vieru neprenasleduje, netrestá, nemučí, nechce nám vziať majetok, kariéru, život. V tomto je to veľmi jednoduché. Žiaľ, nie je to tak všade. Aj v dnešnom svete, stačí si pozrieť správy, dejú sa hrôzy, ktoré sú motivované nábožensky a kresťania sú terčom útokov a zomierajú nevinní. Na mnohých miestach sveta byť kresťanom nie je v tom našom ponímaní slasť, nie je to taká relatívna pohodička ako máme my tu a teraz. Koná sa mnohé násilie proti Kristovia Jeho prívržencom.

V histórii môžeme pozorovať všelijaké doby. Raz židia prenasledovali kresťanov, raz pohania. Boli doby, keď aj kresťania prenasledovali inovercov, ba dokonca aj židov. Boli doby, keď kresťania prenasledovali kresťanov, inej viery, boli doby, keď sa dialo všeličo, nie pekné, nie dobré. V náboženských zápasoch pretieklo veľa krvi. Nie všetky tie deje boli spravodlivé a mnohé sú poškrvnou na mape sveta, ale aj v tých bojoch vzišlo množstvo martýrov pravdy a viery.

Minulý týždeň sa konal pohreb s prezidentom Václavom Havlom. Môžeme mať na jeho pôsobenie rôzne názory, mnohí i ťažké srdce, nemusí nám byť jeho pôsobenie sympatické, ale je treba objektívne uznať, že pre vyššie hodnoty si musel aj on svoje vytrpieť a jeho boj za pravdu, slobodu sa v období komunizmu nedá poprieť. Iste však nebol sám. Spolu s ním v danej ťažkej dobe, trpeli mnohí iní, mnohí ďalší boli väznení, mnohí ďalší boli ukrátení o benefity života, niektorí i o život, buď pre pravdu, neoblomnosť postojov a v konečnom dôsledku aj pre vieru v Krista. To sú príklady ľudí, ktorí by sa právom, v istom zmysle mohli zaradiť do okruhu Štefanov, mužov, ktorí išli ďalej, ako dokáže ísť väčšina z nás.

Sám sa niekedy pýtam, aj seba, bol by som schopný ísť až tak ďaleko ako Štefan? Bol by som schopný dať sa pre Krista zavrieť do jamy levovej ako Daniel? Možno raz znovu príde taká doba, ktorá nás postaví pred nezdolateľnú prekážku.

Buď Bohu vďaka za martýrov viery, ktorých krv je semenom viery. Buď Bohu vďaka za Štefana, ktorý sa dokázal vo viere a skrze Bibliu ho máme ako príklad pre svoj život, naozaj nasledovania hodný príklad a jeho život je nám posolstvom aj s tým jeho pohľadom do nebies. Veď naozaj, cesta s Kristom nie je len o pohode, radosti. Betlehemske jasličky, idylka Vianoc, to nie je celý rozsah života viery. K dosiahnutiu venca víťazstva treba ísť oveľa ďalej, oveľa ďalej, prekonať sám seba.

Životné okolnosti, nemoci, biedy, trápenia, nedostatok, neúspech, protivenstvá, všetko to je spôsob, ktorým nás Boh vyučuje a vedie k sebe. V dôvodoch na smútok sa dokazuje sila našej radosti Vianoc. V dôvodoch na útek sa dokazuje naše odhodlanie ísť za Pánom. V ponuke dobra a bohatstva zo strany sveta sa dokazuje naše pochopenie Kristovej výzvy: „Hľadajte najprv kráľovstvo Božie!“ Dalo by sa pokračovať. O Štefanovi vieme, že sa dokázal vo viere pevný.

Bratia a sestry, pre mnohých z vás je táto chvíľa aj pozvaním k pokániu, uvedomeniu si svojich vín pred Bohom, k túžbe po odpustení Božom. Aké je naše spytovanie svedomia pred tým, ako ideme k Večeri Pánovej? Ako vážne sa zamýšľame nad svojim životom, svojimi hriechmi a nedostatkami? Ako vážne a úprimne sme rozhodnutí zmeniť niečo vo svojom živote? Narodený Kristus je svedectvom Božej lásky a toho, že Pán Boh nechce smrť hriešneho človeka, ale jeho záchranu. Narodený Kristus je svedectvom Božej milosti a toho, čo Boh urobil pre nás. Zásadnou vianočnou otázkou je však nielen to, ako ďaleko som ochotný ísť s Kristom, ale aj to, čo som ochotný urobiť pre Neho?

Je smutným konštatovaním, že z pozorovania života sa dá pochopiť, že mnohí ľudia nie sú zvyčajne ochotní urobiť pre Krista ani maličkú zmenu v svojom živote. Preto je diskutabilné, či sa dá očakávať niečo viac?

Pri spovedi, pred Večerou Pánovou, dostávame rozhrešenie, ktoré je znakom i vlastným potvrdením Božieho odpustenia. Prijímané dary pri Večeri Pánovej sú dary, ktoré nás priamo spájajú s Kristom. To všetko je veľká zodpovednosť, je to veľký záväzok života. Preto treba tieto veci, spoveď i Večeru Pánovu brať naozaj vážne, úprimne.

Buďte tými, ktorí v uvedomení si Božej lásky, v pokore srdca, v túžbe ísť za Kristom úplne až na koniec, pohliadajú k nebesiam a v duchu vravia spolu so Štefanom: „Ajhľa vidím nebesá otvorené a Syna človeka stáť na pravici Božej!“ Pán nám odpusť. **Amen.**